

Mulle on tehtud pakkumisi tulla tööle Saksamaale. Kuna aga Estonia teater on mulle pakunud tipprolle, mida olen kogu elu ihaldanud teha, siis pole raatsinud ära minna. Mul on praegu Estonia mängukavas viis tipprolli ja kolm väiksemat rolli, väga vähestes maailma teatrites oleks selline variant võimalik. Äraminek nõuaks kogu mu pere kaasatulemist. Oleme abikaasaga arutanud, et kui peaks tulema tööalane superpakkumine, siis kaaluksime seda tõsiselt.

Mis on teie edu saladus, et saate mängida rahvusoperis viit tipprolli korraga?

Võin olla ainult tänulik, et minus on nähtud seda miskit, miks mulle neid rolle antakse.

On see ka oskus mitte laskuda teatrisises-tesse intriigidesse?

Ei, ma ei pea seda silmas. Pean silmas oskusi laval – professionaalsust, personaalsust ja näitlejameisterlikkust, mitte niipalju sotsiaalset suhtlemist.

Samas on diplomaatiatunnetus teatris ju väga oluline.

Suhtlemisoskus on mulle kodust kaasa antud, pean olema selle eest tänulik oma vanematele. Mul ei ole olnud teatris tõsiseid konflikte, kirglikud natuurid, nagu me, lavainimesed, oleme – meie normaalne, emotsionaalne suhtlemine kolleegidega on tasakaalustatud võnkumises.

Milline neist viiest mängitavast rollist on teile kõige südamelähedasem?

Praegu kindlasti Cleopatra roll etenduses «Julius Caesar». See on mu prioriteet ja vokaalses mõttes suur väljakutse, kirjutatud tessiituuriliselt kõrgemas registris, kui tavaliselt metsosopranid laulavad. Hea meelega laulan alati Tuhkatriinut ja Carmenit.

Olen alati imestanud, kuidas ooperilauljatel laval õhk otsa ei löpe, kui nad ülipikki kõrgeid fraase laulavad.

See on harjutamise küsimus. Minu pedagoog Saksamaalt Maria Venuti küsis mu käest, kui olin enne lavale minemist küllaltki närvis, et miks see nii on. Kas tekst on hästi peas ja automaatselt sisse lauldud, tehnilises mõttes ette valmistatud? Vastasin: jah, on küll. Aga miks sa siis muretsed? Siis hakka kasutama seda kõi-

likud natuurid, nagu me, lavainimesed, oleme – meie normaalne, emotsionaalne suhtlemine kolleegidega on tasakaalustatud võnkumises.

Milline neist viiest mängitavast rollist on teile kõige südamelähedasem?

Praegu kindlasti Cleopatra roll etenduses «Julius Caesar». See on mu prioriteet ja vokaalses mõttes suur väljakutse, kirjutatud tессituuriliselt kõrgemas registris, kui tavaliselt metsosopranid laulavad. Hea meelega laulan alati Tuhkatriinut ja Carmenit.

Olen alati imestanud, kuidas ooperilauljatel laval õhk otsa ei lõpe, kui nad ülipikki kõrgeid fraase laulavad,

See on harjutamise küsimus. Minu pedagoog Saksamaalt Maria Venuti küsis mu käest, kui olin enne lavale minemist küllaltki närvis, et miks see nii on. Kas tekst on hästi peas ja automaatselt sisse lauldud, tehnilises mõttes ette valmistatud? Vastasin: jah, on küll. Aga miks sa siis muretsed? Siis hakka kasutama seda kõike. Korralik ettevalmistus võtab pinged maha. Hea on jõuda sellisesse staadiumi, kus sa ei pea laval enam muretsema hääle pärast, vaid saad laval olemist, musitseerimist, näitlemist nautida.

Hingamistehnikat tuleb harjutada. Placido Domingol pidi olema maailma kõige pikem fraas, aga see ei tähenda, et ta ei hinga selle laulmise ajal üldse, vaid fraasi kujundus on selline.

Kas ooperiprimadonnadel juhtub vahel ka seda, et nad laval kitsas korsetis ära minestavad?

Muidugi võib ekstreemseid juhtumeid olla, aga ma seostan neid terviseprobleemidega. Või on inimene pikka aega söömata olnud. Seepärast toon minagi enne etenduse algust garderoobi banaane ja mandariine, vaheajal natuke näkitsen, et energia otsa ei lõpeks. Kuna heas mõttes on närv sees, siis ega palju süüa tahagi. Kui oled end tõsiselt praadi täis laadinud, siis on nii mõte kui ka keha liialt loiid, et lavale minna.

Muuseas, kui palju te kaalute?

51 kilo. Ja olen 161 cm pikk.

Ooperilaulja kohta olete erakordselt kõhn ja õbluke naisterahvas - oleme harjunud, et võimsaid aariaid laulvad solistid on tunduvalt korpulentsemad.